

говоряще: „трѣбва, трѣбва да ся помогне на хора-та, та и мене Богъ да не остави.“

Той ся облѣче въ най-хубавж-тж си прѣмѣнж, и отиде въ главный градъ да потрѣси тамъ лѣкъ на това. Тукъ той отиде при най-първы-ты градскы главатаре и господары да имъ искаже свож-тж болкж. Въ пръвый-тъ отъ тѣхъ ималъ гостіе, и за това нѣмалъ врѣмя да го слуша; другой ся готвялъ за разходъ, та и нему не можиль да каже; третій ся забавлявалъ съ игрж на тавлж, и той не можялъ да го чюе; четвъртый пакъ броялъ пары отъ донесены-ты му лихвы, та и той нѣмалъ врѣмя да го слуша; пятый заводдалъ младж-тж си и хубавж госпожж на расходъ, и той нѣмалъ врѣмя. Най-сѣтнѣ отишълъ при шестій-тъ и послѣдній-тъ, кой-то былъ старъ човѣкъ, та му далъ врѣмя да си исприкаже. Прѣдъ него Боянъ открылъ сърдце-то си, исказалъ му всичко за бѣдно-то и жялостно състояніе на село-то си, за нехелство-то на главатары-ты, за немареніе-то на попа, и за съвършенно-то незнаяніе на учителя.

На това тоя старый господарь му отговориль чистичко: „Ты халоснико, кой-то хулишь духовны-ты и мірскы власти, чисти ся оттука, и вече да не си дързиль за това да продумашь нѣкждѣ, че сега тя върляемъ въ тъмницж-тж, ха! Вашій попъ е честенъ и почтенъ човѣкъ, защо- то той е мой сжищый тьсть.“

Съ тоя отговоръ Боянъ излѣзиль изъ главный градъ, и, кога-то былъ вече на поле-то извънь града, толкова му ся нажалило, що-то съ гласъ плакалъ.

6.

НОВОИЗБРАНЪ УЧИТЕЛЬ.

Боянъ слѣдъ пладнѣ достигж въ село-то си, и не каза никому за какво ходи въ града, и какъ проминж. Надъ всичко той ся показваше твърдѣ весель и охаленъ, приказваше съ всякого най-милно, дори и съ най-върлый-тъ си непріятель Драгана, кой-то бѣше въ село-то най-богатый-тъ, па и най-първый-тъ главарь на общинж-тж. Еднаждъ той стояще прѣдъ вратыж-тж си съ накрывенж гуглж и съ крѣстосаны отзадъ ржцѣ, та ся разгледваше гордѣливо на горѣ на долѣ.